

22

MOZAIC

iulie
2022

MOZAIC

ISSN 2734 - 7486, ISSN-L 2734 – 7486

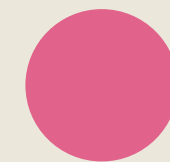
Cuprins

Relații (3)	Europe day (11)
1+1=1 (4)	Orșova (14)
Magie (5)	Alchimia dragostei (15)
Ia, ambasador artistic (6)	Relații interpersonale (16)
Creator de educație (8)	Cadoul relației (16)
Manifest #Împreună (9)	Respiro poetic (19)
Relațiile externe (10)	Relationships in Uncertain Times (26)

Andrei Marghescu

Relații

Despre relații... Hmmm. Nu este foarte ușor să scrii despre această temă dacă vrei să îți exprimi gândurile în așa fel încât să fie bine înțelese și, cel mai important, să fie simțite de ceilalți.

Dacă ne referim la definiția relațiilor putem spune că sunt moduri în care lucrurile, ideile, faptele stau unele lângă altele și interacționează. Complexitatea aici începe.

Primul lucru care ne vine în minte când vorbim despre relații este să ne gândim la esența relațiilor umane, subiect de mare interes pentru scriitori și filozofi. Toți au încercat să găsească, evident, cât mai multe modalități de a atinge echilibrul și armonia unul cu celălalt, un subiect care nu-și va pierde niciodată relevanța! Orice sfat ne-ar fi putut da Dostoievski, Socrate sau oricine altcineva nu ne-ar fi putut ajuta să facem ca relațiile interumane să fie mai ușoare. Ele vor fi întotdeauna dificile. De ce?

Pentru că aici apar o mulțime de variabile și am putea să ajungem să căutăm rezolvarea într-un domeniu absolut nou și anume cel al probabilităților, al geometriei fractale, al teoriei haosului care interpretează orice variabilă sau condiție inițială ce poate schimba cu totul rezultatul final. Evident că aici am încercat să ating puțin și domeniul meu preferat cu care am o relație foarte lungă.

Dar să ne gândim la faptul că pentru a scrie un eseu cu adevărat interesant, cu sens, și cu rezolvare matematică ar trebui să construim o ecuație. Identificăm problema, analizăm cazuri, adăugăm condiții inițiale și iată că putem trece ușor de la literatură la fizică sau matematică. Astfel, putem sublinia

și relația de interdependență dintre aceste domenii.

Oricâte ecuații matematice am putea asocia relațiilor interumane întotdeauna abordarea va fi psihologică. O ecuație ne poate descrie dinamica neliniară a parcursului unei relații, dar descrierea punctuală ar putea să nu se încadreze neapărat în ecuație.

Psihologia ne spune că tipurile de relații cu o persoană sunt numeroase – identice, duale, tonice, relaxante, stimulatoare, paralele, opuse, oglindă și multe altele. O ecuație de legătură ne poate arăta dinamica, dar ceea ce este mai important, și acel ceva pentru care nu putem avea un set de reguli, este sufletul, harul, dragostea care într-o relație poate modifica totul.

Tactul, simpatia, educația, politețea vor pune întotdeauna bazele unei relații interumane. Și iată că oricât aș dori să descriu fizic tot ce se întâmplă cu noi și în jurul nostru, factorul uman este încă ceva ce nu poate fi descris.

Oamenii apropiați devin parte din noi și aceasta nu este doar o metaforă sau o poezie. Este o realitate. Astfel, fiind atât de legați putem simți și înțelege mult mai bine bucuria sau durerea celor dragi. Revenind la fizică putem spune că suntem pe aceeași lungime de undă.

Așadar, e important să cultivăm constant relațiile cu cei dragi, să iubim, astfel încât să putem schimba energia primită într-un mod pozitiv.

Lucia Biolan

1 + 1 = 1

Legile matematicii m-ar contrazice, dar legea iubirii îmi dă dreptate!

Tu și eu! Căci tu ai fost mereu primul! În gânduri, în vise, în tot!

„Noi” este un cuvânt atât de banal, astăzi. Am nevoie de ceva care să îmi taie răsuflarea... siguranța că ești prezent!

Iubirea e tot ce ți-am cerut în schimbul a ceea ce sunt eu!

Te vreau în viața mea... sau am nevoie de tine? Mă faci să devin un „eu” mai bun? Sunt doar egoistă pentru că îmi doresc să te am, să te dețin?

Capul îmi vâjâie! Simt fluturi în stomac? Mi-e greață! Am emoții? Te simt... te vreau...
TE AM!

Aura Plăiașu

Magie

Să nu creadă cineva că am să scriu despre Harry Potter. Nu sunt autor de filme fantastice și, probabil, fiecare lucru e bine să-și păstreze locul bine definit de circumstanțe.

Lumea magică se găsește în jurul nostru, trebuie doar să o vedem, să o simțim, să o ascultăm și să știm să răspundem la provocările ei.

Uneori nu am nicio idee cum să pătrundem în această lume, nu există rețete, ce a fost o dată nu poate fi a doua oară, trebuie doar să te lași în voia inspirației. Inspirația poate veni de la o frază spusă la întâmplare de un elev, de la o imagine sau pur și simplu uneori din rutină, din jocul cuvintelor repetate de atâtea ori și cărora abia a mia oară când le când le rostești le descoperi înțelesul profund.

Așa am pățit la o oră la clasa a VII-a, la sfârșit de an, când toată lumea era obosită după un semestru lung și anevoios ce a urmat după o vacanță scurtă, atât de scurtă, cum numai în povești întâlnești, adică a trecut un weekend și ne-am trezit amețiți în semestrul al doilea. Să îmi urmez șirul povestirii. Ne aflam înainte de linia de sosire, lecțiile erau pe sfârșite, elevilor nu le mai stătea gândul la ore, iar eu nu știam cu ce să le suscit interesul. Și atunci, ca orice om fără idei am căutat o sursă de inspirație. Am deschis manualul și m-am uitat printre exerciții. Dintr-o dată am zărit ceva interesant: realizarea unui eseu despre Pubertate. „Gata, mi-am zis, am ce să le dau de lucru. Să vedem ce lucruri interesante vor scrie!”. Zis și făcut.

Magie! După momentul entuziast, am

conștientizat că acțiunea mea se va finaliza cu un eșec total. Mi-am dat seama că acei copii, pe care i-am preluat în clasa a V-a, trec printr-o etapă importantă a vieții lor, m-am gândit la mine când eram de vârsta lor și la faptul că nu aș fi scris nimic dacă aș fi primit o astfel de temă sau, dacă ar fi fost „pe note”, aș fi scris niște lucruri superficiale, cât să nu pară o sarcină neîndeplinită.

Dar eu voiam altceva de la ei. Atunci am realizat că nu îi cunosc, că nu îmi dau seama de frământările prin care trec, că am privit lucrurile la modul general, în goana unei ore, și nu am văzut ceea ce este mai important: acești copii s-au transformat și se transformă. I-am întâlnit în fiecare zi, ne-am obișnuit cu ei copii, îi considerăm copii.

Le-am cerut să fie sinceri, să aștearnă pe hârtie propriile păreri, să împărtășească atât cât pot din experiența lor, iar lucrările să fie anonime. Le-am promis că le voi citi doar eu, nu le vor prezenta în fața clasei. De voie, de nevoie, au îndeplinit sarcina de lucru. Printre definiții enunțate „ca la carte”, printre două rânduri aruncate pe hârtie și atât, s-au găsit și unii „mai curajoși”, sub puterea anonimatului, care au scris cu sinceritate.

N-am să vă spun ce am citit, n-am să vă împărtășesc gândurile lor, dar fiecare dintre noi poate să descopere ușor, dacă încercă să întindă o punte care să spargă coaja de la suprafață și înaintea ochilor să apară adevărată față a elevilor de la clasă. Este și aceasta o magie, să poți să vezi cu adevărat ceea ce este în jurul tău.

Camelia Ionescu

la, ambasador artistic

la este un ambasador al artei populare românești în pictura lui Matisse.

Arta populară sub toate formele ei a fost dintotdeauna sursa de inspirație pentru pictorii români, dar prin frumusețea și simbolistica ei a devenit muză și pentru artiștii de peste hotare.

Vă voi spune în cele ce urmează povestea iei românești, regăsită în pictura impresionistului Henri Matisse.

Pictorul român Theodor Pallady, născut în anul 1871 la Iași, fiu de boier și descendent al Cantacuzinilor, a îmbrățișat o profesie oarecum disprețuită de clasa boierească. A absolvit studiile liceale la București, apoi a plecat în Germania pentru studii ingineresti, așa cum dorea familia. În perioada în care a urmat studiile Politehnicii din Dresda a ales să continue pasiunea artistică, urmând cursuri de pictură în atelierul lui Erwin Oehme. Impresionat de

sensibilitatea lucrărilor lui Pallady, Oehme i-a recomandat să studieze la Paris, leagănul academismului în domeniul artelor frumoase.

Ajuns la Paris, Theodor Pallady studiază în atelierul lui Gustave Moreau, acolo unde îl întâlnește pe Henri Matisse cu care se împrietenește și cu care va păstra legătura prin corespondență și după reîntoarcerea în țară.

În vizitele făcute de Pallady prietenului Matisse, i-a dăruit o ie pe care Matisse a studiat-o într-o serie de schițe și de fotografii pentru ca, în final, să realizeze tabloul cu titlul „La Blouse Roumaine”, după ce îi spusese într-o scrisoare din anul 1940: „am găsit o ie românească brodată mărunț cu roșu stins și care a aparținut unei domnițe! Tare mult aș dori să mai am și altele, aș oferi, în schimb, un desen frumos.”.

Andreea Bunea

Creator de educație

**Mentoratul,
provocator, relevant,
formând, clădind, îmbogățind,
formează discipoli pentru viitorul
EDUCAȚIEI**

Provocarea de a deveni mentor pentru cariera didactică mi s-a părut extraordinară, deoarece consider că, în acest moment al carierei mele didactice, pot oferi suport metodic, științific, emoțional și social de integrare pe piața muncii a cadrelor didactice debutante. Așa că, în urmă cu doi ani, am acceptat provocarea lansată de Facultatea de Chimie din cadrul Universității din București de a mentora o grupă de studenți din cadrul programul „Master didactic în chimie”. O experiență inedită, plină de provocări, atât pentru mine, cât și pentru viitorii profesori, care s-a finalizat cu succes în această vară. Iar rezultatele nu au întârziat să apară: dintre cei 7 studenți mentorați, 5 studenți au funcționat ca profesori debutanți, începând cu anul II de studiu, iar anul acesta o absolventă a obținut nota 10 la examenul de titularizare. De aceea, doresc să împărtășesc unele aspecte ale activității de mentorat didactic.

În calitate de profesor mentor, deții un rol fundamental în formarea noii elite de cadre didactice. Mentorul este o persoană-resursă, importantă pentru debutant, reprezintă un model demn de urmat, care dorește și reușește să împărtășească profesorului debutant experiența sa profesională și bunele practici, pentru a

transmite mai departe valorile educaționale esențiale. Una dintre preocupările esențiale ale unui mentor o reprezintă formarea unor comportamente creative, inovative și autonome pentru un cadru didactic, deoarece acesta „se va desprinde” de el și va deveni independent.

O dimensiune importantă a procesului de mentorat o reprezintă relația interpersonală: profesor mentor-profesor mentorat. Mentorul oferă încredere, respect și siguranță afectivă unui tânăr care își dorește să urmeze cariera didactică sau îl poate determina pe un profesor debutant să îmbrățișeze această meserie, atunci când observă la el calitățile necesare unui profesor de succes. Obiectivul consilierii profesionale în activitatea de mentorat este de a-l face pe debutant conștient de resursele de personalitate și intelectuale pe care le deține, înțelegând astfel importanța autocunoașterii, a responsabilității profesionale, precum și dezvoltarea interesului pentru consolidarea propriei cariere didactice. Iar acest deziderat nu se poate realiza decât prin construirea de relații profesionale, de schimburi profesionale, intelectuale, verbale, social-emoționale și afective, care să inducă și să dezvolte o serie de atitudini dezirabile în procesul de

formare a unui cadru didactic de succes.

Procesul de mentorat presupune o relație profesională între un cadru didactic experimentat și debutantul în cariera didactică și include lucrul în echipă și colaborarea, toate acestea conducând la dezvoltarea profesională a celor implicați. Este necesar ca un profesor mentor să cunoască nu doar nevoile și așteptările debutantului, ci să introducă în relația sa aspecte importante din viața acestuia, toate acestea putând face obiectul unui jurnal reflexiv al debutantului, pe baza căruia relația dintre mentor și debutant se poate personaliza și poate reprezenta un suport emoțional și moral puternic.

Un loc aparte în procesul de mentorat îl are prezentarea culturii școlii respective:

tradițiile, valorile actuale, „eroii” școlii, relațiile dintre membrii școlii. Atunci când am abordat cu studenții acest aspect, prezentând școala, cultura și climatul din Colegiul Național „Grigore Moisil”, insistând pe particularitățile care conferă specificitate și prestigiu liceului, am fost plăcut impresionată de dorința acestora de a accede în cariera didactică la o astfel de unitate de învățământ, care oferă oportunități de dezvoltare profesională și personală, atât pentru elevi, cât și pentru profesori. Un astfel de mediu, în care toți factorii contribuie la reușita actului educational, se va răsfrânge în mod pozitiv asupra tuturor actorilor educaționali, aceștia beneficiind din plin de acest proces.

Iuliana Costeniuc

Manifest #Împreună

În ultima perioadă se discută intens despre educație, pentru că deciziile luate acum vor influența viitorul copiilor noștri.

Dincolo de opiniile pe care le avem, dincolo de experiența de viață diferită și de perspectiva din care privim lucrurile, în acest moment suntem împreună, părinți și profesori, în aceeași „barcă” și ar trebui să ne implicăm activ ca ea să nu se scufunde în indiferență și în discriminare.

În spațiul public suntem asaltați zilnic de mesaje care ne dezbină, de generalizări care manipulează, de exemple care ne fac să ne pierdem încrederea unii în alții. Da, este adevărat, sunt lucruri care trebuie îmbunătățite în sistem. Dar este la fel de adevărat că sunt mulți părinți care susțin școala și mulți profesori dedicați. Lor le suntem cu adevărat recunoscători, ei merită, cu adevărat, atenția și respectul nostru.

Mai presus de toate, există un lucru foarte important care ne unește, binele copilului. Pentru a-și atinge potențialul, pentru a face performanță reală, un copil, din orice zonă a țării, din orice mediu social, are nevoie de educație de calitate, are nevoie de valori, de încredere în sine, de aprecierea calităților reale, de atenție și de sprijin emoțional. Putem face toate acestea, lucrând #împreună.

Suntem o echipă și prietenia este o valoare în care credem.

Iuliana Constantinescu
(părinte, Asociația Părinților L. T. „Lucian Blaga”, București),

Alexandra Dragomirescu

Relațiile externe

ale Germaniei, în secolul al XIX-lea

Secolul al XIX-lea a marcat pentru politica externă un moment în care statele încep să interacționeze între ele din toate punctele de vedere. Totodată, europenii au făcut pași timizi spre politica internațională pe care o vedem astăzi. Avem de-a face cu o Sfântă Alianță, care s-a dorit a fi un organism similar celor moderne, cu scopul de a proteja pacea și stabilitatea pe continent. De asemenea, nu trebuie trecute cu vederea nici intențiile lui Napoleon al III-lea de a crea o Europă în care divergențele să fie rezolvate la masa tratativelor, într-un mod civilizat.

Germania a apărut prin unificarea statelor germane (regate, mari ducate, principate) sub coroana Regelui Prusiei, Wilhelm I (1861-1888), proclamat drept Împărat al noului stat german reunificat (Al Doilea Reich), în 1871. Germania devine o putere care se poate impune pe continent, asta, în special, datorită politicii externe bazată pe sistemul de alianțe. Un moment asemănător din acest punct de vedere a fost reprezentat de perioada din timpul și de după Congresul de la Viena, când Imperiul Habsburgic, condus de Metternich, a reușit să se impună pe continent doar atâta vreme cât avea și sprijinul altor puteri.

Războiul franco-prusac a reprezentat, de asemenea, un moment foarte important în istoria europeană. Deși a avut o durată scurtă de timp, acest război a pornit din dorința Franței de a crea o confederație germană de sud, iar al Prusiei de a reintegra toate statele germane, ceea ce a dus la o nouă rivalitate pe continent. Această rivalitate era între un imperiu vechi și unul nou, care avea pretenții de dominație europeană, însă care va prefera

ca, pentru o perioadă de câteva decenii, să păstreze pacea și stabilitatea, întrucât nu exista o altă cale sigură de extindere a influenței. De asemenea, Germania a văzut instaurarea republicii în Franța, în 1870, drept un lucru pozitiv. Totuși, națiunea franceză a rămas ostilă Germaniei pentru umilirea cauzată, precum și pentru pierderea teritoriilor Alsacia și Lorena.

Un alt stat ce a rămas ostil Germaniei este Danemarca, motivul relațiilor tensionate fiind reprezentat de înfrângerea suferită și de teritoriile pierdute. Deși nu era o mare putere, Danemarca a devenit o „oază a regalității” din mai multe motive. Dată fiind ostilitatea danezo-germană, viitorul împărat Wilhelm al II-lea al Germaniei a fost izolat de întâlnirile familiei care aveau loc în Danemarca, la care participau viitorul rege George al V-lea al Marii Britanii și viitorul împărat Nicolae al II-lea al Rusiei, al căror bunic comun, prin mamele lor, a fost Regelui Christian al IX-lea al Danemarcei.

O schimbare majoră, poate cea mai importantă, se remarcă în a doua jumătate a secolului al XIX-lea, când Concertul Marilor Puteri este înlocuit de noua strategie politică și militară. Este vorba despre sistemele de alianțe, care vor dăinui mult timp și vor provoca atât pacea, cât și războiul.

Putem considera această schimbare ca datorându-se lui Bismarck, acesta încercând să creeze sisteme de alianțe care se remarcă prin calcul, echilibru și pace armată, ceea ce mai este cunoscut și sub termenul de realpolitik. Sub egida noului concept politic, Germania se dezvoltă din toate punctele de vedere, devenind o mare

putere, iar acest lucru poate fi remarcat inclusiv prin succesiunea congreselor ce au loc la Berlin, atât cel din 1878, cât și cel colonial pentru divizarea Africii.

Modificarea politicii externe a Germaniei s-a făcut simțită după demisia lui Bismarck. Astfel asistăm la o modificare a caracterului sistemelor de alianțe promovate de acesta. Puterile Centrale nu mai erau caracterizate ca fiind o alianță defensivă, noua politică fiind cunoscută și sub numele de weltpolitik.

Reorientarea politicii germane a generat noul concept de sisteme de alianțe, pentru care caracterul defensiv era, mai degrabă, unul ofensiv. Asistăm la formarea alianței dintre Franța și Rusia, precum și la cooperarea Marii Britanii, ceva mai precaută, cu cele două state, punându-se astfel bazele Antantei. De asemenea, regruparea celor trei mari puteri s-a realizat nu doar din cauza schimbării politicii externe, ci și a celei interne, noile oficialități preferând un stil mai

dur de guvernare care a atras după sine și iritarea celorlalte puteri.

Totuși, politica germană a sfârșitului de secol s-a axat mai mult pe dominația colonială, evitându-se disputele continentale, însă inclusiv această abordare a reprezentat pentru Germania un motiv pentru tensionarea relațiilor cu cea mai mare putere colonială a vremii, și anume, Marea Britanie.

Din toate cele menționate putem remarca interesele oamenilor politici ai vremii pentru menținerea dominației puterilor europene, statele mici fiind excluse din toate ecuațiile. Bismarck încercase să evite o confruntare deschisă cu Imperiul Țarist, întrucât interesele germane erau față de Franța, nedorindu-se o confruntare pe mai multe fronturi, însă schimbarea politicii externe a Germaniei după plecarea sa a determinat fix contrariul.

Doru Nicolae Grădinaru

Europe Day

What does Europe Day mean? What exactly do we celebrate then?

The connection between the countries of Europe highlights several essential qualities that we must show every day: peace, respect, understanding and kindness.

All these are defined by one word, friendship - the golden thread that binds the heart of the whole world.

Our school' students have brought to light all these moral values by preparing together with their teachers a special moment through which they emphasized the cultural value of their „designated

country” for May 9th. We watched the traditional dances, the presentation of literary currents from the perspective of fashion and the performance of famous songs and shows.

Even though each moment had something special, the celebration of Europe Day would not have had such a big impact if the countries had not been presented together, as Europe is made up of countries that complement, help and respect each other. This represents the 9th of May, this highlights Europe Day, a time to be better, more respectful, more understanding.

Ana Maria Raicu

Orșova

Odată, în urmă cu destui ani, Stere obișnuia să joace – și juca mult, lacom; astăzi, cărunt și gărbos, mai joacă numai table și ghiulbahar – și acestea, fără miză. Totuși, a rămas pricinos bătrânul și, sălbatic de superstițios, găsește peste tot noroc și ghinion, șansă și neșansă. Posibilitățile îl intrigă cam la fel de mult și acum, iar deznodământul jocului hotărăște starea zilei: favorabilul îl încântă, manifestându-l fizic – își freacă și își scarpină des palmele, zâmbește ștrengărește întinerindu-i trăsăturile feței –, eșecul, în schimb, îl ruinează, e devastator și îl doboară într-o pierzanie morală de câteva ore. Însă, savurează încă jocurile, salturile zarurilor i se par la fel de frumoase ca pe vremuri, la fel ca la început.

S-a deprins cu ele înainte de revoluție, printre barbugiii fabricii. Ieșea cu muncitorii în pauze, deși contrasta grozav: el, cu pantalonii călcați la dungă și cămașa albă, curată și cu țesătură fină, ei, cu salopetele lor unsuroase, murdare de mortar și pete de ulei de la mașini, cu gâtul și fața rășinoase și degetele aspre și lipicioase. Totuși, puțin păsa haina, fie și treanța pusă lângă stofă, la fel și igiena și restul, doar importante erau buzunarele, apoi toți aveau măcar unul plin cu mărunțiș. De fapt, cum bătea ceasul de ora douăsprezece – pauza de masă – și amuțeau mașinile, se umpleau halele de zornăitul monedelor – de, bancnotele nu prea țipau.

Muncitorii ieșeau dezordonați, pâlcuri, pâlcuri; toți, o gloată mare, cenușie, umpleau curtea fabricii. Cum auzea sirena de pauză, Stere se iveau și el cumva prin curte, coborând pe treptele înalte ale anexei de proiectări. Ieșea întotdeauna fără sacou, fluierând și mângâind balustrada scării,

aparent binedispus, ocoala coada uriașă de la cantină – atât de lungă încât începea de afară, de la uși – și cete răzlețe de muncitori, trecea printre stivuitoare, camioane și grămezi de nisip, balast și mărgăritar și, în fine, ajungea pe laterala unei hale, la umbra unui zid. Acolo se adunau.

Hărmălaia era mare, se strânseseră mulți, mai mulți, adică, decât de obicei; Stere îi auzi încă de când dăduse colțul pe lângă administrație – râdeau apăsător și strigau, probabil, invitațiile și mizele. Nu se înșelă. Suit pe două grinzi frânte, mâncate și albite de ploi, Mugurel, un țigan de la descărcări, Depozitul 2, lua la rând pe cei strânși mai aproape:

– Zi, mă, tu! Zece lei, atât... Noroc bun, n-ai grijă!

Mic și îndesat, burtos ca o popică, nici urcat pe pedestal nu se vedea bine, doar căciula țărănească ce îi mișca pe deasupra celor strânși în față, în semicerc. După voce, în schimb, l-ai fi ghicit de departe că e, într-adevăr, acolo și că se tocmește. Degeaba însă, nu avea priză, toți deopotrivă se hlizeau, nu voiau să joace, ziceau că le măsluiește zarurile și-i lasă în pagubă.

Se dusesse vorba că la el se pierde și adevărul era că, din noroc, Mugurel cam lua de două-trei ori salariul. Ce-i drept, totă ceva bani pe băutură, dar nu mai mult ca alții.

Stere se apropie rânjind, salută prin stânga și prin dreapta pe cei cunoscuți și își aprinse o țigară. Când ridică privirea, se ciocni de ochii lui aprigi.

– Domn' inginer, aicea! Dați o gheară?

(iulie 2022, a doua parte)
Matei Dumitran

Alchimia dragostei

Relații, relații, relații... Când vorbim despre relații, vorbim despre OAMENI.

Relații între prieteni, relații între părinți și copii, relații între colegi, relații în toate domeniile și... relații de cuplu. O zonă destul de sensibilă și complexă este reprezentată de subiectul relațiilor de cuplu. Aici intervin pașii parcurși de 2 indivizi răătăciți. Două puncte pierdute între alte miliarde de puncte pierdute în acest haos numit VIAȚA. Două inimi ce hoinăresc, una în căutarea celeilalte, neștiind când își vor intersecta drumurile.

Diferența dintre relațiile de cuplu și alte relații se datorează sentimentelor trăite la intensitate maximă. Aici își face apariția neașteptată DRAGOSTEA.

Ce înseamnă totuși această dragoste, această iubire ce arde în inimile a două suflete regăsite? Iubirea înseamnă acceptare, înseamnă loialitate, încredere, sacrificii. Înseamnă CURAJ. Dar oare suntem noi, oamenii, dispuși să ne asumăm acest curaj și să ne aruncăm cu totul în brațele iubirii, asumându-ne un posibil final tragic?

Încă din Antichitate, dragostea a fost cel mai încercat sentiment, dovedindu-se cât de puternică este iubirea a două persoane, un sentiment fără de care nu se poate trăi. Iubirea i-a întregit mereu pe oameni, acest lucru fiind evidențiat prin mitul androginului, ființa mitologică care era jumătate femeie, jumătate bărbat și care se caracteriza prin mândrie, trufie și prin iubire. Erau ființe rotunde, având patru mâini, patru picioare și care reprezentau un absolut, ele erau foarte fericite. Zeus, invidios pe fericirea lor, a hotărât să le despartă, dar ele erau foarte nefericite și mureau. Văzând acestea, Zeus s-a gândit să le dea posibilitatea de a se regăsi. De aici este dorința permanentă de

regăsire a jumătății, de întregire a ființei, de completare a sinelui.

Iubirea este o prietenie intensă și pasională.

Relațiile sunt ca un puzzle ce țin vie flacăra iubirii a doi oameni. Nu trebuie să lăsăm persoanele dragi să uite sau să se îndoiască de dragostea ce le-o purtam.

Fiecare individ își manifestă sentimentele în moduri diferite și unice, care trebuie apreciate. Încrederea stă la baza oricărei relații de dragoste. Trebuie să învățăm să ne acceptăm partenerii, cu calitățile și defectele lor, cu trecutul și suferințele ce i-au schimbat. Într-o relație totul este în mod egal. Dragostea este regăsirea sinelui în labirintul emoțiilor noastre.

Omul a fost creat pentru a trăi în comuniune și armonie cu ființele pe care le iubește. Negarea iubirii este precum negarea existenței. Oricât ai fugi de ea, te va lovi când nici nu te aștepti, făcându-te să-ți dai seama că nu poți trăi fericit fără să iubești. Chiar dacă relațiile necesită sacrificii, acestea conduc spre fericirea adevărată și nemăsurabilă.

Bianca Maria Berculescu

[Jax- „Like my father” \(cover\)](#)

Elinacious, Oriental cherry, Adobe Stock

Relațiile interpersonale

și reprezentarea lor în mass-media

Suntem o specie a cărei strategie de supraviețuire este organizarea și ajutorul reciproc.

Cu toate acestea, mulți oameni nu reușesc să mențină sau să formeze legături bune și durabile care sunt benefice pentru toți cei implicați. Acest lucru se întâmplă pentru că nu mulți dintre noi au abilitățile sociale pentru a face acest lucru.

Cred că unul dintre motivele pentru care ne lipsesc astfel de instrumente este faptul multe relații care apar în mass-media, fie ele romantice, familiale sau platonice, nu sunt realiste. Legăturile familiale sunt descrise în cea mai mare parte ca fiind aproape perfecte, cu un pic de luptă când copilul devine adolescent. Cele romantice

sunt văzute ca cel mai bun lucru care se va întâmpla în viața cuiva, singura problemă fiind găsirea sufletului-pereche. Prietenii sunt reprezentate simplist, doar la nivelul unor oameni care se întâmplă să-și petreacă timpul împreună și nu sunt la fel de interesante sau importante ca celelalte două tipuri de relații.

Toate aceste reprezentări sunt greșite, deoarece nu reflectă efortul reciproc, comunicarea, empatia, trăsăturile de care relațiile au nevoie pentru a fi benefice.

Așadar, trebuie să păstrăm o minte deschisă despre cum ar trebui să arate o relație de orice fel și despre modul în care ar trebui să o gestionăm.

Ioana Becheș

Cadoul relației

Relațiile... ce sunt de fapt ele?

Pentru mine, relațiile, indiferent de numele lor, „de familie”, „de prietenie”, „de dragoste” etc, vin și pleacă. Totuși, îți lasă fiecare un cadou ce puțini îl realizează, încrederea.

Te ajută să devii cea mai bună versiune a ta. Un exemplu, îl reprezintă o relație, încheiată, după o lungă perioadă, cu neînțelegeri, supărări sau chiar despărțire bruscă. Când abia îți dai seama de ce s-a întâmplat, totul a dispărut, iar trecutul e lăsat în urmă...voi ajunseserăți de mult doi străini. Astfel, ajungi mai puternic și mai conștient

de alegerea persoanelor potrivite, pe viitor. Înveți să fii mai selectiv și să îi accepți de acum în viața ta doar pe cei care îți merită încrederea și timpul. De asemenea, o dată ce îi ai pe cei care sunt împreună cu tine cu scopul de a te ajuta să te descoperi, să vezi cea mai bună parte a ta, să construiești o relație bazată pe loialitate, sentimente sincere, susținere....ajungi să te simți împlinit.

Urcăturile și coborâșurile vin și trec împreună. Găsești în persoana de lângă tine un aliat cu care poți călători pe drumul lung al vieții.

Beatrice Ungureanu

Respiro poetic

Dezacordaj

Lumea mea e fragmentată în cioburi perfecte
un vid colorat cu numele de viață
cordonul ombilical e defect acum
cuvintele nu mai au aceeași rezonanță dulce-
acrișoară aproape eterică de demult
sinele meu s-a estompat, iar ceilalți mă văd
ca pe o șoaptă
m-am întrebat dacă a existat vreodată un noi
înainte ca valurile să spargă de stânci uitarea
Am pășit pe sârmă legați la ochi
Într-un vals al unei nopți de vară
cu parfum de nu-mă-uita
acorduri reci care tac
Mă aflu în dezacord cu tot ce am fost și voi fi
oamenii trec
umbre călătoare și somnambule
sunt risipite de vânt
niciuna nu rămâne
cuvintele mă întreabă:
Exiști?
zâmbesc amar
destinul cântă și îmi surâde bizar
sufletul e doar un hoinar

Incertitudine pe nisip

Mi s-a părut că te văd
Dar ai dispărut prea curând
Am scris o poezie
Pe care mi-a risipit-o vântul

Și am uitat-o
prea curând
Margaretele alburii umplu înserarea
Pasul tău acoperă o urmă de nisip
nu exist decât eu,

a șoptit marea
gravurile de fum s-au pierdut în torent
și au desenat portretul unui chip
e al tău?
am întrebat
dar nu mi-ai răspuns
pentru că ai dispărut
fără să știi că exist.

Daria Mironică

Cine nu-i gata îl iau cu lopata!

Singurătate
Ironie, e pretutindeni:
Printre oameni apropiați-neapropiați
Printre relații eșuate
Printre noi doi....

Iubire
Paradoxal, e pretutindeni:
Printre oameni apropiați
Printre relații eșuate-neeșuate
Printre noi doi în schimb nu e.

Am vrut să-ți scriu,
Dar te-am lăsat pe tine să-mi duci dorul....
Aparent, dorul pe tine nu te doare;
Indispensabilitatea mea pentru tine e egală
cu indispensabilitatea creionului alb pentru
un copil de
grădiniță.

Fugi să nu te prind!

Alexandra Cățu

Nesiguranță

Ce este și de ce ține?
Ce avem noi acum și-aici?
Spune-mi, ce îmi aparține?
Dacă nu părul tău vâlvoi
Prin care degetele-mi pierd
Când stai cu capu-n poala mea
Iar eu tristețile le șterg...
Dacă nu ochii tăi de miere
Pe care ți-i sărut când dormi
Și pe ale căror gene
Lungi și negre
Au căzut de-atâtea ori
Șoaptele mele în zori...
Dacă nu buzele-ți roze
Ce haine cucereau
Câte-un pic și înc-un pic
Din al meu zâmbet senin
Când credeam că nu mai vin...
Spune-mi tu, ce mai rămâne?
Dacă mă săruți pe spate
Și-mi șoptești în miez de noapte
Că-s a ta, numai a ta,
Steaua și mândria ta;
Și-mi mângâi gâtul fierbinte
Și mă faci să te țin minte...
Spune-mi tu, ce suntem noi?
Că după ce pleacă luna
Îmi spui că ți e totuna
De rămânem
Sau ne rupem;
Că-ți sunt dragă și atât,
Că nu poți să-mi dai mai mult.
Și când te-acuz de trădare
Începi să ții în gura mare
Că tu ești un simplu om,
Ce trăiește „în moment”,
Fără vreun atașament,
Amator doar de senzații,
Tu nu prea crezi în...relații!

Miruna Dragomir

Soarele și luna

Ora 03:00, 27 august,
35 de grade,
Simțeam cum țânțarii pielea mi-o mușcau,
Simțeam cum bătăile ceasului timpanul mi-l
năpădeau,
Simțeam cum lacrimile ochii mi-i secau și
ma orbeau,
Simțeam cum timpul de mine râdea,
Simțeam cum lumea împotriva noastră cu
arme se întorcea,
Simțeam că simți ce simt și eu.
Patul arde, dar mi-e frig de lipsa ta,
Țânțarii mă înțeapă, dar simt doar pielea
mea pe a ta,
Ceasul bate, dar aud doar respirația ta,
Ochii plini de lacrimi, dar văd doar chipul
tău somnoros.
Înțelegești doar de lună și de soare,
De măreții aștri ai distanței,
Ce ne-au învățat că iubirea e o tumoare,
Că nu poți deveni un întreg dacă inima nu
doare,
Că și cea mai imposibilă relație găsește o
scăpare,
Că strălucirea e atât de mare încât dragostea
pare nemuritoare,
Că există leac, chiar și pentru tumoare.

Carina Cătrună

Daniel Ghindea

Retuș relațional

Un cuvânt este „relația” care tinde spre mai mult...
„Legătura” e a lui geamăn cu un suflu omenesc,
Ce inspiră gând, speranță, sentiment pur sufletesc.
Un „raport” e științific, prea măreț, adevărat
Fără urmă de greșeală, de schimbare, acurat !

Sinonime des comune pot marca chiar altceva :
Ori o nuanță diferită, o distanță, un aspect
Când vorbim de-alte lucruri, în special în alt subiect.
Ori și cât este de simplu, tot e vorba de culoare
Roșu este aprig tare când nu este nobiliar...
Tot la fel e și „relația” , „legătura” și „raportul”
Într-o deasă îmbinare de consens și înțeles.

Ce punctez e chiar „relația” ce există peste tot,
Chiar și în cuvinte goale, pline, grele sau ușoare
Ea este inter- sau intra- cu o lume în raport.

Mohammadi-Golhin Aria-Antonio

Intact

de ce-i spunem „falling in love”?
de ce trebuie să cădem neapărat
pentru a fi fericiți?

„trebuie să doară?”

întreb, în timp ce-mi șterg praful de pe genunchi.
sunt julită,
trandafirie,
dar nu știu dacă de durere sau de emoție.

atunci când eram copilă
și încă țeseam stele pe pereți,
neștiind să merg,

dragostea mi-era simplă.
puzzle din două piese:
naivă ignoranță și râs de lumânare.

stelele s-au încurcat acum,
sunt o tapițerie strâmbă,
iar timpul a frânt acel puzzle
la fel de repede cum vara ți-a colorat cristalele ochilor în verde.

„te voi prinde de la orice înălțime.”

răspunzi, bandajându-mi rănilile.
ești curat,
puțin ars de soare,
și știi că mă vindeci.

patru dimineața ne-a prins cu
fursecuri fărâmițate,
puțin infinit strâns în
mâinile noastre împreunate
și un miros pregnant de antiseptic.

în ochii mei, tu ești intact.

Eva Maria Cîrjan

Perla pierdută

Nisipul îmi fuge de sub picioare,
Ademenit de argintul-viu al mării,
Lăsând în urma scoicile ciobite și cochile goale
Ale căror șoapte sunt duse departe de pescăruși,
Ale căror gânduri se pierd în zare ca vapoarele.
Nu am avut cum să îl opresc, marea l-a luat
Și m-a lăsat să îi aștept întoarcerea incertă.
Aș număra firele de nisip de pe întreaga plajă
Și niciunul nu ar fi ca praful meu stins de potop,
Adunătură de sticlă spartă și dorințe irosite în vânt.
Nu voiam să îmi alunece printre degete,

Să se topească din amintirea mea - să ardă distanțe
Și să se rostogolească peste marginea lumii.
Termometrul meu s-a spart și Fahrenheit nu îmi va acorda compensări,
Iar nisipul meu nu va mai fi al meu, ci doar al mării.
Odată cu dispariția perlei, aerul s-a îmbibat cu dulceață,
Aproape ca apa de trandafiri - cu note de bază de piroglicerină.

Ana Teodora Vertan

Copioase mi-s păcatele

copioase mi-s păcatele când mă preling încet
pe un fotoliu într-o cameră uitată de lume
căci mi-am lăsat moralitatea să ardă
și toată fericirea să-mi fie cenușă pe spatele dinților
doar pentru bucăți de carne care mi-ar da căldură
și copioase mi-s păcatele când îmi uit promisiunile
și le las să intre în pământ de rușinea mea
scufundată în sute de pahare pe care nu le-am cerut
și pe care nu știu cum să le mai ascund,
căci bisericile m-au alungat toate nume de antihrist
și oamenii, o dată cu ele, m-au ucis și ei,
dar pentru căldură și săruturi din miere stătută
mi-am ars mâinile și picioarele și ochii în orbite
dar copioase mi-s păcatele când mă frâng
din cameră în cameră sperând la fericire
dar atingerile zboară și ele o dată cu timpul
și în odăile goale rămâne fantoma unui trecut glorios,
care, câteodată, îmi sparge toate posesiile
și mă lasă să mă așez deasupra lor, plângând.
cu inundații în suflet am ajuns la porțile iadului
sperând la o salvare, sperând să mă înece cineva
dar am uitat să dezamorsez miile de sinucideri
ce s-au așternut în toracele meu neștiutor,
și acum, căutându-le cu lumânarea,
aștept să explodeze ceva și să nu-mi mai fie frică să mor.

Erika Trușcă

Daniel Ghindea

Mica distopie

Liftul mic

(Invoc din buton
Cutia)
Uși de metal întrepătrunse
În stare să zdrobească o mână și să o plimbe
între etaje
Pe ritm anecdotic
În busolă
Acul roșu
Se învârte
Țaca-paca
Bipolar
Din lipsă de palier - acțiune
Smucesc fire de metal elastic
Opus gravitației pulsează.

Liftul mare cu oglindă

Sclipește podeaua cu sclipire de rocă
Prin șanțuri s-au prelins fluid creioanele
Doar foi au rămas pe un panou cu chitanțe
Se scrie cu dinții în lift.

Entitatea liftieră prost instruită
Fâlfâie din hublouri cu fante ruginite
Pentru un lac violent care este oglinda
Plante sub pereți străpung acoperișul
La cea mai mică mișcare în buncăr coboară
Slinoasă se sparge cu sevă oglinda
În liftul mimoză.

Din butoane descrește mereu
Un clocot cald
Țevile-n lift s-au stricat
Nu arde nimeni
Liftul e liber.

Ruxandra Constantinescu

Fără final fericit

sub clarul lunii argintiu,
cos versuri cu un bisturiu;
chirurg al propriei poezii
croiez drum prin stele mii
și în sfârșit te pot vedea,
fața ți-o pot admira.

și sub un copac de vise,
citesc versuri demult scrise;
cum pluteam de fericire,
râdeam mereu în neștiire
și nu mai știam nimic
eram doar noi și apoi nimic...

orbită de al tău zâmbet fermecat
viața din mine ai secăt,
lumina n-am mai regăsit-o,
poezia niciodată n-am sfârșit-o;
am rămas un simplu gol,
fiind iar un singur călător.

dupa greșeli nenumărate,
revii cu lacrimi îndurerate;
inginer, electrician,
al meu inimii tâmplar
apari iar de nicăieri
să repeți ziua de ieri.

Adela Bordei

„cos versuri...
chirurg al propriei poezii”

Relationships

in Uncertain Times

Ah, relationships- such a complicated topic. Whether we like it or not, we are always surrounded by other people and for many of us the quality of our relationships determines the quality of our lives... As many of you already know, even if we live in a time when we are more connected than ever, there isn't much hope regarding relations and relationships. We spend years trying to know another person only to lose them in a blink of an eye. Plus, we cannot forget the unbelievable number of people that divorce these days and how, after we become adults, most of us choose to leave all our social net behind for work only to later realise that it is harder to connect with new people at a certain age and then we suddenly feel isolated.

The one thing all of us are willing to give up in order to focus on our busy lives is the time we spend with our friends. I think these scenarios are not far from reality, so it's no surprise that teenagers start to look at their future with anxiety. I imagine our hope and our longing for human bonds as a thin golden string that carries an immense weight from the insecurities that modern society places on it. So, without further ado, let's find out what keeps us away from having genuine connections, because I believe that only by understanding ourselves, can we make sure that the string doesn't snap.

How we perceive others. I believe that nowadays there are two main ways we think our social life should look like: either you have extremely high expectations from your friends (and/or partner) or you think that people are not kind and that you can

become your best version of yourself only if you focus on yourself and removing the others from your daily life. Both are very common attitudes, and both are fed by what we consume as an audience online. Regarding high expectations, we are driven to believe that friends should have the same interests as us, that they have to relate to all of our problems, that they need to have the same goals and that everybody else has found their circle of close friends that have all these qualities and are surrounded by the funniest people in the world and that it is only us who are spending our weekend alone. And, sometimes, we do find someone that genuinely cares about us, but perhaps they are not the coolest person we could think of, so we feel dissatisfied.

Maybe you think that you would be able to realise it in due time if you think this way, I mean- just because social media is constantly showing us how our life should look and feel like that doesn't necessarily mean that it affects the way we perceive what is around us, right? Maybe, but it's hard to say when we know that almost everyone spends half of their day on the phone (or a long period of time anyway). When you spend that much time on your phone you should consider the possibility that the online realm is half of your reality.

We become what we consume. Perhaps, this might be a weird way to put it, but maybe you have already noticed the increase of using labels to describe others and yourself. If you are my age, you should be able to recognize these: aesthetics, fandoms and anime/gamer person (the list

can go on). Now we begin to have more and more ways to describe us and who we talk to and that is not entirely a bad thing, but it is what contributes to the mindset of "I am a weirdo and no one understands me" which, although is normal for a teenager, is sadly becoming a belief for too many and it is precisely the reason why we constantly feel misunderstood.

For many of us it is very important to be able to connect with others on a deeper level and that can usually mean to have similar interests, and this is much harder than it used to be for the past generations. When I find myself in this situation, I try to see the person that is in front of me for who they are, but even that can become a problem due to the "I am right, you are wrong" mindset which this time is hugely encouraged by the algorithms that almost all apps use. The internet is very good at making us feel comfortable with our ideals and so we don't see a problem with criticising another person if they don't fall into the same part of the spectrum, because we can bring the argument that "well, everyone on the internet says that" and we forget that we only watch what is recommended for us which is based on our preferences and this is how we can become totally absorbed in our own bubble. With this in mind, it is no surprise that it is much harder to see the other perspective and be more empathetic in general.

These are only some of the many things that have a huge negative impact on our relationships, but there is still one more thing we need to talk about in order to understand why it is so hard to make new connections even if we yearn for them. Loneliness. At first, it seems like loneliness has nothing to do with relationships, but what most people forget is that loneliness is a universal experience that is part of

our human life. You can be surrounded by friends and family and still feel like they are miles away from you. This kind of social pain is no longer useful because your survival does no longer depend on you not being rejected from your tribe like it used to, but your brain is still using the same old mechanisms it did thousands of years ago and it's making modern relations so much harder.

Loneliness not only is one of the unhealthiest things you can experience (according to some studies the stress that comes from chronic loneliness is twice as deadly as obesity, as deadly as smoking a pack of cigarettes a day and it can make cancer advance faster), but it also makes it harder for you to interpret others' intentions correctly. And what are we most likely to do when we feel alone...? Spend time on our phones. Here is where things start to get tangled... again.

I am going to be honest; things are not looking too well for relationships these days (especially after two years of pandemic when it seems like all the problems that we already had with relations only grew bigger), but, in the end, the connections we have are probably the most important long-term fights we can have in our short lives. If all I can do in order to contribute to a world where people are able to be vulnerable around each other without feeling weak is to try to learn more about gratitude (which to my surprise is not just a fancy word) and risk to open up with a few people, then so be it. I am willing to wait for better days, because no matter how much I can enjoy my own company, sooner or later I know we all realise that we need to be united even if it can be difficult.

So, that is my challenge, to simply have a little bit of hope. Will you accept it?

Camelia Plăian

MOZAIC MOISIL

2

3

RESPIRO POETIC

